

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 28 września 2010 r.

DL-P-IV-442-138/10

Pan
Adam Fronczak
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia

PL
PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Zdrowia
Marek Twardowski
2010-09-30

Szanowny Panie Adamie,

W odpowiedzi na pismo z dnia 9 września 2010 r., znak: MZ-PLO-462-10218-12/MZ/10, dotyczące projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, uprzejmie informuję, iż do projektu zgłaszam następujące uwagi.

1. Do art. 34 ust. 3 – proponuję doprecyzować przepis przez wskazanie, iż Fundusz rozwiązuje umowę z osobą uprawnioną, w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwa określone w art. 40 ust. 1 pkt 2.
2. Do art. 40 ust. 1 pkt 1 – proponuję doprecyzować przepis, bowiem projektowane brzmienie „*kto żąda lub przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę uzależnioną bezpośrednio albo pośrednio od*” jest nieprecyzyjne i budzi wątpliwości interpretacyjne.
3. Do art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. c – użyty w przepisie zwrot „*takich działań tych osób*” jest nieprecyzyjny i proponuję go przereformować.
4. Do art. 40 ust. 1 pkt 2 – w celu zapewnienia przejrzystości użytych pojęć proponuję użyte wyrazy „*wypisanie recepty*” oraz „*wypisanie lub powstrzymanie się*”

2010-09-29
MF-9150

od wypisania recepty" zastąpić zwrotem „wystawienie lub powstrzymanie się od wystawienia recepty".

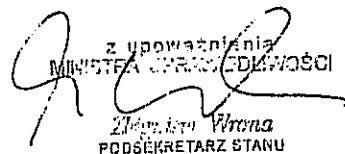
5. Do art. 40 ust. 1 – wątpliwości budzi proponowana górna granica (8 lat pozbawienia wolności) wysokości sankcji karnej przewidzianej za popełnienie przestępstw określonych w art. 40 projektowanej ustawy. Zauważyć należy, iż projektodawca w uzasadnieniu nie przedstawił argumentacji uzasadniającej takie rozwiązanie. Ponadto projekt nie przewiduje przypadku mniejszej wagi, który mógłby być zastosowany w odniesieniu do projektowanych przestępstw, a którego zastosowanie mogłoby być uzasadnione w przypadku np. przyjęcia niewielkiej korzyści materialnej, bądź rodzajem czynności, w związku z którą żądano lub przyjęto korzyść majątkową albo jej obietnicę;

6. Do art. 40 ust. 3 – wątpliwości budzi możliwość wyłączenia karalności czynu wobec sprawcy bierniej korupcji. Zauważyć należy, iż projektodawca w uzasadnieniu nie wykazał zasadności takiej konstrukcji przepisu.

7. Do art. 41 oraz 51 – wątpliwość budzi propozycja wprowadzenia zarówno w projektowanej ustawie jak i w Kodeksie karnym nowego środka karnego w postaci zakazu zawierania z Narodowym Funduszem Zdrowia umów do wystawiania recept na refundowane leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyroby medyczne. Projektodawca w uzasadnieniu również nie odniósł się do zasadności wprowadzania takiej regulacji, co utrudnia jej ocenę. Wskazać należy, że zasada wolności gospodarczej wyrażona w art. 22 Konstytucji RP może zostać ograniczona w drodze ustawy tylko z uwagi na ważny interes publiczny, który nie zachodzi w przypadku wskazanym w omawianej regulacji. Jednocześnie nieuzasadnione i zbędne jest wprowadzanie powyższego środka karnego wobec wskazania w art. 35³⁴ ust. 3 projektowanej ustawy podstawy umożliwiającej rozwiązanie przez Narodowy Fundusz Zdrowia z osobą uprawnioną umowy do wystawiania recept na refundowane leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyroby medyczne, w przypadku skazania za przestępstwo określone w projektowanym art. 40 ust. 1 pkt 2. Niezasadne i zbędne są zatem także dalsze propozycje, zawarte w projektowanym art. 43a Kodeksu karnego (art. 51 pkt 2 projektowanej ustawy) oraz art. 181d Kodeksu karnego wykonawczego (art. 52 projektowanej ustawy) będące skutkiem wprowadzenia proponowanego środka karnego. Ponadto zauważyć należy,

iż propozycja nowelizacji Kodeksu karnego, przez wprowadzenie w dodanym art. 43a sztywnych zasad kształtowania przez sąd orzekający w postępowaniu karnym wymiaru proponowanego środka karnego, narusza zasadę swobodnego uznania sądu co do rodzaju i rozmiaru kary oraz środków karnych, który zgodnie z art. 53 § 1 Kodeksu karnego *in principio* wymierza karę według swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę. Zasada swobodnego uznania sądu jest ściśle powiązana z konstytucyjną zasadą niezależności i niezawisłości sędziowskiej (art. 178 ust.1 Konstytucji RP). W konsekwencji przyznanie sądom kompetencji do swobodnego kształtowania wymiaru kary, w ramach wyznaczonych przez ustawę, pozwala na swobodny wybór najwłaściwszej sankcji karnej z punktu widzenia zakładanych celów kary, co stanowi wyraz zasady niezależności i niezawisłości orzeczniczej sądów.

Z uwagi na to

z upoważnienia
MINISTRA OBRONY
Zdzisław Krupa
PODSEKRETARZ STANU